

Arrest

nr. 237 752 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 27 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer 4en op de bescherming die reeds werd toegekend.

1.2. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, lid 3 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad er op dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) binnen de door voormeld artikel gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk diende te worden genomen en het CGVS een onderzoek ten aanzien van verzoekers land van herkomst, zijnde Somalië, diende te onderzoeken zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland. Verzoeker betwist dit niet.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

De Raad merkt op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers status en waarvan hij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, in casu Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.). Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS en hij zich slechts beperkt tot het citeren van bepaalde artikelen uit de Kwalificatierichtlijn. Uit het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden in Griekenland waarin verzoeker zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Griekenland en blijft in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Bovendien onderscheidt de Raad, op basis van de stukken die voorliggen, geen concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland

moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. Verzoekende partij stelt in de pleitnota van 27 juni 2020 niet akkoord te gaan met voormelde beschikking. Zij benadrukt dat zij wel degelijk verklaard heeft dat zij zonder opvang kwam te zitten in Griekenland en aan haar lot overgelaten werd: *"Zij kwam op straat terecht, werd gediscrimineerd op de arbeidsmarkt en kreeg geen enkele begeleiding om opleidingen te volgen om zich te integreren in de Griekse samenleving. (p. 8-9 CGVS)".* Zij voert aan dat het niet zomaar een blote bewering is, doch wel een lot dat vele vluchtelingen in Griekenland moeten ondergaan en dat bevestigd wordt door verschillende geloofwaardige rapporten. Verzoekende partij citeert in dit verband uit een artikel van Artsen zonder Grenzen en van Refugee Support Agean (RSA) en geeft het volgende aan: *"Dakloos zijn is geen "fait divers". Integendeel, het is één van de meest onmenselijke en vernederende zaken die een individu kan meemaken. Het valt dan ook niet te begrijpen dat de beschikking dit zelfs niet au sérieux lijkt te willen nemen."*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar verklaringen afgelegd voor het CGVS en het verwijzen naar informatie betreffende de algemene situatie in Griekenland, zonder daadwerkelijk concrete repliek te formuleren op de in de beschikking van 15 juni 2020 opgenomen grond. Verzoekende partij spuwt met haar betoog dat de beschikking haar verklaringen niet au sérieux lijkt te willen nemen, niet meer dan loutere kritiek. Zij gaat er volledig aan voorbij dan haar verklaringen omtrent haar persoonlijke levensomstandigheden op zich niet in twijfel getrokken worden, doch dat na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoekende partij niet aantoonst dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, ontoereikend zou zijn. De bestreden beslissing duidt het volgende aan:

"Echter, in dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt daarnaast niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U werd erkend als vluchteling in Griekenland. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken. Desondanks het feit dat u aangeeft dat Griekenland zich niets van deze verplichtingen aantrekt en migranten geen enkele hulp of ondersteuning biedt (CGVS p.8-9) blijft de realiteit dat Griekenland aan deze regelgeving gebonden is. Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale

bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Griekenland, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Daarenboven blijkt u niet alle mogelijkheden te hebben uitgeput om uw rechten als vluchteling te doen gelden in Griekenland. Hoewel u verklaart bij verschillende gelegenheden op zoek te zijn gegaan naar werk, als vrijwilliger te hebben gewerkt en zelfs te hebben voorgesteld om gratis te werken om zich te bewijzen (CGVS p.8), heeft u anderzijds niet getracht objectieve informatie te verkrijgen over de mogelijk beschikbare hulp bij het vinden van huisvesting of tewerkstelling. U verklaart geen enkel vertrouwen te hebben in de instanties die worden verondersteld vluchtelingen bij te staan (CGVS p.8-9). U verwijst daarnaast naar voorbeelden van andere vluchtelingen en vraagt zich af hoe uw situatie zou verschillen van de hunne. U ging hierbij derhalve louter uit van wat u van andere migranten had vernomen en van de algemene situatie in het land, die u alle illusies op het vinden van werk of huisvesting ontnam, zonder hier concrete informatie over in te winnen. Bovendien verklaart u van bij het begin van uw verblijf in Griekenland geld aan de kant te hebben gezet om het land te kunnen verlaten (CGVS p.12), daarmee aangevend dat het nooit uw intentie was om een bestaan in Griekenland op te bouwen. U noemt verder geen redenen die vallen onder de Conventie van Genève waardoor u zou ontegd zijn te werken. U verklaart dat u wou en kon werken maar dat er door de economische toestand van Griekenland erg weinig werk te vinden valt (p.9 en p.11-12). U geeft daarbij aan dat het ook omwille van uw origine moeilijker was. U verklaart dat u om die reden geen kansen kreeg. U kan echter niet aantonen op welke manier dit een doorslaggevende factor zou zijn geweest om u werk te ontegd. Wanneer u wordt gevraagd naar voorbeelden van racisme die u zou ervaren hebben zijn deze niet van die orde dat dit beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Als ergste ervaring geeft u het moment aan dat u onmiddellijk een brood werd aangeboden wanneer u ergens om werk ging vragen, alsof u wel zeker een bedelaar moest zijn (p.8 en p.13). Het gratis weggeven van een brood wanneer u om werk kwam vragen kan echter niet als een zodanige ernstige daad van racisme beschouwd worden dat dit een ervaring uitmaakt die internationale bescherming behoeft.

Waar u daarnaast verklaart racistisch te zijn bejegend en slachtoffer te zijn geworden van geweld blijkt dit ook geen vervolging van die aard dat dit aanleiding geeft tot internationale bescherming buiten Griekenland. U verklaart dat u bij twee gelegenheden fysiek werd aangevallen. De ene keer werd u willekeurig door de politie geslagen bij een opstootje in het vluchtelingenkamp, de andere keer werd u op straat overvallen en daarbij neergestoken (CGVS p.13-15). Beide incidenten blijken echter geen persoonlijke aanval te betreffen om redenen die aanleiding kunnen geven tot een bijkomend beschermingsstatuut. Wanneer u werd geslagen binnen het vluchtelingenkamp blijkt uit niets van uw verklaringen dat dit persoonlijk op u gericht was maar eerder dat u een jammerlijk slachtoffer werd van het hardhandig trachten onder controle te houden van een conflict tussen vluchtelingen. Ook wanneer u werd overvallen kadert u dit binnen een roofoverval door criminelen. Waar u dit incident duidt als een daad van racisme, weet u dit niet hard te maken. Vooreerst noemt u dit incident niet wanneer u naar uw meest ingrijpende ervaringen met racisme wordt gevraagd (CGVS p.13) en daarnaast kan u niet aantonen wat voor u aantoonde dat het om een daad van racisme ging. U verklaart dat ze niets hebben gezegd dat er op zou kunnen wijzen dat zij u uit racisme overvielen (CGVS p.14). Verder heeft u van geen van beide incidenten klacht neergelegd bij de politie. Dit omdat u verklaart niet te hebben gezien wie u telkens had aangevallen en uit overtuiging dat de politie niet zou ingrijpen. U heeft echter persoonlijk geen negatieve ervaringen met de Griekse politie en verwijst louter naar ervaringen van andere migranten die u er van weerhielden klacht neer te leggen (CGVS p.14). Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat u, om redenen gebonden aan uw persoon en gelieerd aan de Vluchtelingenconventie, werd aangevallen of geen beroep zou kunnen doen op de Griekse autoriteiten ter bescherming. Bovendien dient er op gewezen dat u in beide gevallen in staat was medische verzorging te verkrijgen voor uw verwondingen. U haalt verder geen persoonlijke problemen aan met andere burgers of de Griekse autoriteiten (CGVS p.15)."

Verzoekende partij slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten, nu zij niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Uit het betoog in de pleitnota kan niet blijken dat de levensomstandigheden in Griekenland waarin verzoekende partij zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Griekenland en blijft in gebreke om aan te tonen dat haar

levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Bovendien onderscheidt de Raad, op basis van de stukken die voorliggen, geen concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande toont verzoekende partij niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij geen beroep kon doen of zou kunnen doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten, en kunnen er in hoofde van verzoekende partij geen indicaties van een doorslaggevende kwetsbaarheid worden ontwaard. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het EHRM en het HvJ, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend kan stellen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Verzoekende partij brengt geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS